

Itkettää

Eli oon siis marraskuussa 15 vuotta täyttävä tyttö. Kuulun tälläseen kaveriporukkaan jossa käytetään kaikenlaisia päihteitä, kiusataan muita, ja ollaan tehty myös rikoksia joista ollaan jääty sitten kiinni. Oon ollut nuorisovankilassa enkä enää ikinä haluu sinne.

Itelläkin ollut aikasemmin koulukiusaamistaustaa, sillä oon puoliksi venäläinen. Aluks oli "siistiä" kuulua tälläseen kaveriporukkaan mut ei enää. Mietin vaan miten kaikki oli ennen paremmin. Tuntuu että oon pettänyt lähes kaikki. Mun vanhat kaverit sanoo vaan et ne ei haluu enää olla mun kaa koska oon ihan muuttunut siitä mitä ennen olin. Ne sanoo et ennen olin mukava ja pidetty ihminen mut nykyään mua vaan pelätään koska en oo muuta kun tehnyt liikaa huonoja valintoja mun elämässä.

Ja kun mun äiti kuuli tästä tilanteesta (mun äiti ja iskä on eronnut ja asun iskällä) niin se soitti mulle ja sano ettei haluu pitää muhun enää mitään yhteyttä ja sano et oon ihan samanlainen kun mun iskä. Tällä hetkellä mietin vaan et haluisin erota tästä kaveriporukasta. Tai haluisin edelleen olla siinä, mutta en tehdä pahoja asioita. Tai omahan se päätös on mutta oon ainakin ollut aikasemmin niin yllytyshullu et teen mitä vaan mitä mulle käsketään.

Oon ollu jo päihdekuntoutuksessa useampaan kertaan ja se on auttanut jonkin verran etten ainakaan käytä niin paljon enää ko joskus, mut välillä tulee sellanen olo et tekis mieli kerrankin vetää ihan kunnolla niin kun ennenkin ja paeta tätä todellisuutta. Nyt varsinkin ahdistaa kun oon tosiaan peruskoulun vikalla luokalla ja haluaisin parempia numeroita todistukseen koska yleensä oon saanut vaan 5 tai 6 lähes kaikista aineista.

Mun päässä pyörii pahoja mielikuvia mun tulevaisuudesta sellasia et oisin joku koditon tai vankilassa viruva narkomaani tai et kuolisin nuorena. Vaikka muutos lähtee itsestä, tarvitsisin uusia kunnollisia kavereita jotka auttaisi mua kohti päihteetöntä ja parempaa elämää. En haluu silti hylätä tätä mun kaveriporukkaa jossa oon tällä hetkellä. Mietin vaan onkohan liian myöhästä muuttua?

Oon pyytänyt kuraattorilta apua mut se ei oikeen ottanut tosissaan ja sano vaan et eihän tyttö voi olla tällänen tai sit kasvatus on pahasti pielessä. Musta on kuitenkin tehty useita lasuja ja oon ollut väliaikaisessa pakkosijoituksessa mut iskä ja mä vastutetaan sitä kovasti. Vaikka oon tilanteeni ite aiheuttanut niin se että joutuisin pysyvästi pois kotoa ois viiminen pisara tähän. En kestäisi enää. Mutta hyvää elämää kaikille jotka on samassa tilanteessa kuin minä.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2019/itkettaa>